

РЕШЕНИЕ

№ 52

гр. Плевен, 17.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, III ВЪЗ. НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: РУМЕН П. ЛАЗАРОВ

Членове: И. Н. РАДКОВСКИ
ДОРОТЕЯ С. ЦОНЕВА

при участието на секретаря ДАФИНКА Н. БОРИСОВА
в присъствието на прокурора Д. Ил. Т.
като разглежда докладваното от И. Н. РАДКОВСКИ Въззивно наказателно дело от общ характер № 20214400600838 по описа за 2021 година

Въззивното производство е образувано по жалба от адвокат И.А., от АК – гр. Плевен, като служебен защитник на подсъдимия С.Ц., срещу присъда, постановена по НОХД №109/2021 г., по описа на Районен съд-гр. Ч.Б..

В жалбата са изложени доводи за недоказаност на обвинението, поради което присъдата е била постановена в нарушение на материалния и процесуалния закон, необоснована е и в частта за наложеното наказание е явно несправедлива. Твърди се, че деянието, за което подсъдимият е бил предаден на съд е несъставомерно, тъй като от една страна отсъстват медицинските критерии за наличие на лека телесна повреда, по смисъла на чл. 130, ал.2 от НК-лека телесна повреда, без разстройство на здравето, довела само до болки и страдания, но по делото няма каквато и да било първична медицинска документация, установяваща каквото и да било увреждане на пострадалия, няма показания, дадени от пострадалия в досъдебното производство или в съдебната фаза на процеса, както и показания на свидетели – очевидци, пред които пострадалият да се е оплакал за изживени такива болки и страдания.

На следващо място в жалбата е посочено, че деянието следва да се приеме, че е несъставомерно, от гледна точка на неговата субективна страна. Според заключението на вещото лице д-р Л. пострадалият е страдал от съдова деменция, което води до подчертано невнимание, неадекватно поведение и

хаотично и некоординирано движение и за това подсъдимият, в описания от обвинението случай, в зоната на автогарата в гр. Ч.Б., където движението е интензивно, с подръпвания и пощипвания по бузата и врата само се опитвал да го извади от това му състояние, само за да го насочи да се движи по начин, който да не застрашава превозните средства с предизвикване на ПТП, а не е имал умисъл за причиняване на последици, съставляващи лека телесна повреда, която е наказуема само ако е умишлено причинена.

Относно наложеното на подсъдимия наказание – 3 месеца лишаване от свобода, чието изтърпяване съдът е отложил, на основание чл. 66, ал. 1 от НК, за срок от 3 години, в жалбата са изложени съображения, че същото е явно несправедливо, тъй като не съответства на степента на обществена опасност на деянието и тази на дееца, поради това, че по отношение на предходните му осъждания, с изключение на последното е настъпила реабилитация, съобразно разпоредбата на чл. 88а от НК и същият е имал безукорно процесуално поведение в първоинстанционното съдебно производство, а също и предвид личностното разстройство от което той страда, съобразно представената експертиза от вещото лице – д-р Т..

Подсъдимият С.Ц., редовно призован, не се яви пред въззивната инстанция и не изложи свое становище при разглеждане на настоящото дело.

Настоящият съдебен състав, като съобрази становищата на страните и събраната по делото доказателствена съвкупност, прие за установено следното:

С присъда по НОХД № 109/2021г. на Районен съд – гр. Ч.Б. подсъдимият С.Ц. е бил признат за виновен в това, че в периода от неустановен ден на есента на 2019г., до 03.02.2020г., в гр.Ч.Б., при условията на продължавано престъпление, причинил лека телесна повреда на баща си И. Ц. С., изразяваща се в причиняване на болка, а именно:

На неустановен ден през есента на 2019г., в гр.Ч.Б., причинил лека телесна повреда на баща си И. Ц. С., изразяваща се в причиняване на болка.

На неустановен ден през месец ноември 2019г., в гр. Ч.Б., причинил лека телесна повреда на баща си И. Ц. С., изразяваща се в причиняване на болка.

На 03.02.2020г. причинил лека телесна повреда на баща си И. Ц. С., изразяваща се в причиняване на болка,

поради което и на основание по чл.131 ал.1 т.3 вр. чл. 130 ал.2 вр. чл. 26 ал.1 от НК, е бил осъден, на наказание лишаване от свобода, в размер на 3 месеца, като на основание чл.66, ал.1 от НК съдът е отложил изтърпяването на това наказание с 3 години изпитателен срок.

Първоинстанционният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

Подсъдимият С.И.Ц.. работи на повикване и след смъртта на баща си И. Ц. С. живее в гр.Ч.Б., но няма установен адрес, тъй като жилището, в което са живели заедно с него е ведомствено. До неговата смърт на 07.01.2021г. (стр.161 от ДП) свидетеля С. бил с влошено здравословното състояние,

външният му вид бил занемарен, като единствено подсъдимият полагал грижи за него и двамата се издържали изключително от пенсията на С.. По случая било образувано и проведено досъдебно производство, като на подсъдимия било повдигнато обвинение и същият бил привлечен като обвиняем, с постановление от 13.11.2020г., първоначално за престъпление от общ характер, по чл.131, ал.1, т.5а във връзка с чл.130,ал.2 от НК.

С постановление от 29.01.2021г. подсъдимият е привлечен в качеството на обвиняем за престъпление по чл.131, ал.1, т.3 във връзка с чл.130,ал.2 и чл.26,ал.1 от НК, тъй като, макар деянието извършено от него да представлява престъпление от частен характер, прокуратурата е счела, че са налице условията на чл.49 от НПК, а именно че случаят е изключителен и пострадалият С. не могъл сам да защити своите права и законни интереси, поради зависимост от подс. Ц. и затова производството е продължило и приключило по общия ред.

На неустановен ден, през есента на 2019г., свидетелят Х.Р.М., по професия шофьор, се намирал на автогара Ч.Б. в автобус, който управлявал и който бил паркиран срещу автогарата на гр.Ч.Б.. Преди да потегли от мястото, на което се намирал с автобуса, свидетелят М. забелязал, че на отсрещната улица се движат свидетелят С. и подсъдимия Ц., които познавал. Двамата се движели в посока жп гара Ч.Б.. В този момент М. забелязал подсъдимия Ц. да нанася три удара с външната част на дланта на ръката си, в областта на лицето на С., след което започнал да му се кара. За случилото се С. не се оплакал от поведението на сина си на органите на реда, нито се явил пред съответното лечебно заведение, за да се установи характера на нанесеното му телесното увреждане.

Няколко месеца по-късно, на неустановен ден през месец ноември 2019г., свидетеля К. А. К. се намирал пред сградата на автогарата в гр.Ч.Б.. Забелязал, че на улицата до автогарата се намирали С. и подсъдимия Ц.. С. се движел пеша, а подсъдимия го настигнал и с ръка го ударил няколко пъти в областта на главата и го напсувал. След това Ц. се отдалечил, а С. се скрил зад фургон, който се намирал в близост до автогарата.

На 03.02.2020г. свидетелят К. се намирал в автобус на автогарата в град Ч.Б.. При потегляне на автобуса, К. видял на площада пред автогарата С. и подсъдимия, които се движели пеша. С. поел в една посока, но подсъдимият го догонил и му нанесъл удар с ръка в областта на главата, при което шапката на С. паднала на земята. С. взел шапката си и продължил да върви напред, но подсъдимия Ц. го отклонил в противоположна посока, като наред с това му нанесъл плесници в областта на главата. Видяното дало повод на свидетеля К. да подаде сигнал в Дирекция „Социално подпомагане“ гр.Ч.Б., който сигнал бил заведен с входящ №1507-94К-00-0132/04.02.2020г. (стр.14 от ДП). Проверката по така подадения сигнал била възложена на свидетелите Ю. П. А.а и С. П. А.. На 05.02.2020г. двете свидетелки посетили дома на С., но не го открили, а с тях разговарял подсъдимия Ц.. Обяснил им, че е безработен и живеят двамата с баща си във ведомственото жилище, като се издържат от пенсията на С., която била в размер на 400лв. Пред тях

подсъдимият отрекъл да е упражнявал насилие над баща си, като им заявил, че С. не е добре здравословно, пада сам и постоянно обикаля по улиците. Свидетелките А.а и А. поискали подсъдимият Ц. да доведе баща си в сградата на Дирекция „Социално подпомагане“ – Ч.Б..

Няколко дни по-късно Ц. и С. се явили в ДСП–Ч.Б.. Служителките провели разговор със С., в хода на който установили, че С. бил неадекватен, със забавени реакции, не отговарял ясно на поставени въпроси, забравял. Те насочили С. за преглед в болницата на гр.Ч.Б..

На 10.02.2020г. С. бил прегледан от свидетелката Е. Х. Г. – медицински фелдшер при ФСМП–Ч.Б., пред която С. заявил, че му е нанесен побой от сина му. Свидетелката Г. установила по време на прегледа хематом с давност няколко дни в дясната скула на С., без нараняване на окото. С. бил консултиран с хирург и бил назначен рентген на глава, след което бил освободен.

Изложената фактическа обстановка районният съд е приел за установена и доказана, като е съобразил приложените по делото писмени доказателства, които изчерпателно са изброени в мотивите към първоинстанционния съдебен акт, както и показанията на свидетелите Н. Н., Ю. А.а, С. А., Е. Г., Х. М., К. К. и Н. М., възпроизведени подробно в първоинстанционните мотиви и оценени от основния съд като взаимно потвърждаващи се и кореспондиращи помежду си, последователни, логични и за това – достоверни, а също така и в унисон с представените по делото съдебно-медицински и съдебно-психиатрични експертизи, чиито заключения също са подробно възпроизведени и анализирани от съда в мотивите към присъдата.

Въззивната инстанция споделя изцяло изводите на първоинстанционния съд, базирани на детайлен анализ на доказателствата и доказателствените средства по делото, които обосновават доказаността на обвинението на подсъдимия С.Ц., за извършено от него деяние, осъществяващо, както от обективна, така и от субективна страна състава на престъпление по чл. 131, ал.1, т.3, във вр. с чл. 130, ал.2 и чл. 26, ал.1 от НК.

При тези съображения настоящият съдебен състав не възприе доводите на защитата за недоказаност и несъставомерност на осъществените от подсъдимия деяния, предмет на повдигнатото му обвинение.

От друга страна въззивната инстанция сче, че наложеното на С.Ц. наказание – 3 месеца лишаване от свобода, чието изтърпяване е било отложено за срок от 3 години, действително се оказва несъразмерно тежко, с оглед здравословното състояние на подсъдимия, сравнително невисоката степен на обществена опасност на неговата личност и начинът на осъществяването на деянията, който не би могло да се приеме, че се отличава с някаква особена бруталност, налагаща определяне на по-тежкото от алтернативно предвидените наказания в посочения престъпен състав. Очевидно първоинстанционният съд е определил вида на наложеното наказание – лишаване от свобода, не толкова поради констатирана висока обществена опасност на личността на подсъдимия и на осъществените от него

деяния, а защото е счел, както изрично е посочил в своите мотиви, че в конкретния случай, с оглед на обстоятелството, че С.Ц. е безработен и постоянно и безуспешно си търси работа, наказанието „пробация“ по своята същност допълнително би го затруднило, при една евентуална трудова ангажираност.

Съобразявайки становището на защитата на С.Ц., касаещи вида на наложеното на последния наказание, настоящият съдебен състав счете, че с оглед невисоката обществена опасност на личността на подсъдимия и на осъществените от него деяния следва да му бъде определено наказание „пробация“, при следните пробационни мерки:

- по чл. 42а, ал. II, т. 1 от НК - Задължителна регистрация по настоящ адрес - гр. Ч.Б., обл. П., Ж.П. ***, Ж.П.ГАРА №***, за срок от 6 месеца, като на основание чл. 42б, ал. I от НК задължителната регистрация по настоящ адрес да се провежда при периодичност 2 пъти седмично.

- по чл. 42а, ал. II, т. 2 от НК - Задължителни периодични срещи с пробационен служител, за срок от 6 месеца,

в който смисъл следва да бъде изменена първоинстанционната присъда.

При изпълнение на задълженията си по чл. 313 и чл. 314 от НПК въззивната инстанция не констатира основания за отмяна или други изменения на първоинстанционната присъда, поради което същата, в останалата и част, следва да бъде потвърдена, като правилна, обоснована и законосъобразна.

Въз основа на изложеното и на основание чл. 334, т.3 и т. 6, вр. чл. 337, т.1 от НПК, Плевенският окръжен съд, в настоящия си състав

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА присъда №29, от 08.11.2021г., постановена по НОХД № 109/2021 г., по описа на Районен съд-гр. Ч.Б., в частта и, досежно наложеното на подсъдимия С.И.Ц., с ЕГН ***** наказание, като на основание по чл.131 ал.1 т.3 вр. чл. 130 ал.2 вр. чл. 26 ал.1 и чл. 54 от НК му определя наказание“пробация“ при следните пробационни мерки

- по чл. 42а, ал. II, т. 1 от НК - Задължителна регистрация по настоящ адрес - гр. Ч.Б., обл. П., Ж.П. ***, Ж.П.ГАРА №***, за срок от 6 месеца, като на основание чл. 42б, ал. I от НК задължителната регистрация по настоящ адрес да се провежда при периодичност 2 пъти седмично.

- по чл. 42а, ал. II, т. 2 от НК - Задължителни периодични срещи с пробационен служител, за срок от 6 месеца.

Потвърждава първоинстанционната присъда в останалата и част.

Решението не подлежи на касационна жалба и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____